

I Löfvsborg var det hus-
ägarna som hade bänkar. De be-
falle till kyrkan. Prästfamiljen ha-
de sin bänk vid altaret. De som
korn från bondet. Löfve hörd och
så till staden skulle sitta under
bänkarna långt bak.

Karl XV brukade vara mycket på Däckaskog. En gång när det var bröllop i Gualöv skick till Däckaskog, kom det en man, som ställde sig att titta in genom fönstret, sedan gick han in. "Fuld fästing här" frågade han. "Här är gulle." Då ville han gå igen, men de förbjöd honom att stanna. "Här går ingen obrydd från." När de gått och åt, frågade de honom om han kom härifrån. "Än" svarade han. "Jag tillhör bejarningen på Däckaskog." Då frågade de om kungens var där. "Han skall snart komma" svarade svannern. Sedan dansade han med flera flickor. Danstänan han måste gå, skulle han

hon med bruden. På frögade hon
om de kunde få höra en värbre-
tig kate. De hade så flera dyru på
Bäckarkog. Det går nog an" vare-
de han. Innan dansen var slut
virkade han i brudens öra: "Se så
om har du dansad med kungen."
Kungen var han kungen att gå.
- När det gick litet kom det ett
brev, att de skulle komma till
Bäckarkog och se, om där var
någon kate som passade. Hon och
hennes mor gick. När de kom
dit ville de tala med den som
varit med på brölloret. Så kom
Carl Wnt. De blev stumma. "Kan-
ner ni inte igen mig?" sade han. "Nej
det är ja kungen." "Ja, sade han" han

vitkade på till mig, nu har du dömsat
med kungens." Hon fick också en ko
av de brokiga.

Min mor talade om det, för
hon var med på bröllopet. Där var
enariga arvedotter från Träsköping.